

WITCHOAR BOOK SEVEN

น้ำชาแห่งวิหารีย์ (จบ)

กัลจิดา

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 1278

WITCHOAR book seven : บ้านห่มวิภาเรย์ (จบ)

เขียนโดย กัลริศา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2562

ราคา 225 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

กัลริศา.

WITCHOAR book seven : บ้านห่มวิภาเรย์. -- กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, 2562.

400 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-00-3652-3

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : พชรภรณ์ ศิษฐะบำรุง พิสุจน์อักษร : บุญเอก พงศ์ชาวัฒนา

ออกแบบปก : กฤษฏา รอคทอง ปก/ภาพประกอบ : Loxsana/Luluke รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เทษะรุ่งเรืองวิทย์

ขอบคุณฟอนต์ Waffle จาก www.F0nt.com

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคธญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจศกียา โลภิตสถาพร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พงษ์ แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลสิรนวนิยาย : พชรภาพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาคณะบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลสิรนวนิยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกเวทมนตร์มีเสาหลัก และเสาแต่ละต้นต่างคานกันอยู่
แซมปัสัน ซิมปัสัน และฮอปกินส์ เฝ้าระวังกันและกันมาตั้งแต่ก่อน
โคมาเลียถือกำเนิด นับเป็นเวลานานที่ผ่านการสูญเสียชีวิต เสียกริคร้อง
และฝันร้ายที่ควรจบลงเสียที
แต่มันอาจไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อการปะทะครั้งใหญ่กำลังจะมาถึง
คนที่อยู่ ณ ใจกลางความขัดแย้งอย่างเรย์จะหยุดยั้งมันอย่างไร
เมื่อการบ้านที่เรย์คนก่อนทิ้งไว้อาจเป็นคำตอบของทั้งหมด ติดตามใน
น้ำชาแห่งวิทวเรีย เล่มจบของซีรีส์ WITCHOAR ได้แล้ว!

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของสถาพรบุ๊คส์

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

จากไอนักเขียน

เจ็คร้อยสี่วัน คือระยะเวลาที่กลัใช้กับผู้ชายชื่อ เจย์ สก็อต ค่ะ

จริงๆ มันใช้เวลามากกว่าที่กลัคิด เพราะตามกำหนดการคือ กลั
ตั้งใจเขียนนิยายเรื่องนี้โดยใช้เวลา 666 วัน (หัวเราะ) อาจเพราะมีการ
เพิ่มเนื้อหาและเป็นที่การเล่าเรื่องเฉพาะตัวของ WITCHOAR ซึ่งมีราย
ละเอียดค่อนข้างมาก สุดท้ายเลยต้องใช้เวลาเกิน แต่...กลัไม่เสียใจเลย
ค่ะ แถมคิดว่า เวลาที่ผ่านมามันสั้นเกินไปด้วยซ้ำสำหรับการเขียนนิยาย
ซีรีส์หนึ่งที่ยาวที่สุดตั้งแต่เคยเขียนมา ที่สำคัญ วิซเซอร์ก็กลายเป็นสถานที่
ที่กลัรักมากพอๆ กับเซวินาเลย (จริงๆ ก็รักทุกที่แต่ลูกคนโตกับลูกคนเล็ก
มันก็จะภาวึคิดว่าน้อยๆ)

น้ำชาแห่งวิทาเรีย เป็นเล่มเพิ่มจากแผนการเดิม ตอนที่จะตั้ง
ชื่อเล่ม กลัก็กุมขมับเหมือนกันเพราะหกเล่มแรกเป็นชื่อศาสตริไปแล้ว
เล่มนี้จึงมีทางเลือกไม่มาก สุดท้ายเลยเอาสิ่งที่ทุกคนเริ่มเคาได้จากชื่อเล่ม
มาตั้งแต่เล่มห้ามาทำเป็นชื่อเรื่อง แต่โดยเนื้อหา ความจริงมันเป็นเนื้อหา
ต่อเนื่องจาก นาฬิกาทรายแห่งอะบลามิลิน ซึ่งนี่ก็เป็นครั้งแรกเหมือนกัน
ที่กลัต้องปิดนิยายเล่มต่อสองเล่มคิดกัน แถมเป็นสองเล่มสุดท้าย บอก
เลยว่าบางครั้งกลัก็รู้สึกท้อ แต่ไม่มีสัณนิคที่คิดถอดใจค่ะ ถึงจะทรมานบ้าง
เพราะเวลาเร่งเข้ามา แต่ก็สู้สุดใจาคดึ้นเลยล่ะ

WITCHOAR เป็นนิยายที่กัลปิดค้นฉบับลึกลับ กันหลายเล่มโดยไม่
พักบ่อยมาก ทั้งที่เนื้อหาแต่ละเล่มไม่ได้หนามาก แต่รายละเอียดของมัน
ทำให้ใช้เวลาานกว่าที่วางแผนไว้ตลอด เมื่อกัลหันกลับไปมองวันแรกที่
นำทุกคนเข้าสู่เมืองแห่งความฝันจนถึงวันนี้ กัลไม่เคยได้พักจริงๆ เลย
ก่อนเขียนทำการบ้านหนักมาก ระหว่างเขียนก็ทำงานหนักขึ้น หลังเขียน
จบเล่ม บางข้อมูลที่คิดว่าใช้ได้กลับไม่พอ หรือบางทีก็ใช้ไม่ได้ ต้องทำ
การบ้านใหม่ แต่ทั้งหมดนั้นก็ทำให้กัลรู้สึก ว่า ตัวเองได้ก้าวไปอีกขั้นของ
ทักษะการเล่าเรื่อง

จนมาถึงวันนี้ วันที่ 704 ที่กัลได้เขียนบทสรุปเรื่องราวของเจย์ เลย
รู้สึกใจหายมาก แม้การเขียนเล่มจบจะทำให้กัลใจหายทุกครั้ง แต่วิชอร์
ทำให้กัลนึกถึงตอนที่ปิดประตูโลกเขื่อนามากที่สุด และนั่นได้บอกย้ำกัล
ว่า ตลอดเส้นทางงานเขียนที่เข้าปีที่ 15 นี้ กัลได้เดินมาไกลแค่ไหน
ซึ่งเหตุผลที่กัลเดินมาได้ไกลขนาดนี้ ผลักดันตัวเองให้เล่าเรื่องดีขึ้นๆ อย่าง
ไม่เหน็ดเหนื่อยขนาดนี้ ทั้งหมดก็เพราะกัลรู้ว่า ยังมีคนที่อยากรู้สึก
'ใจหาย' ไปกับกัลอีกนานๆ

ขอบคุณที่ให้โอกาสกัลเสมอ ขอขอบคุณที่เดินไปกับกัลในทุกๆ การ
เดินทาง กัลยังคงรักษาสัญญาที่ให้ไว้ตั้งแต่วันแรกกว่าจะเป็นไกด้นำทุกคน

ไปเที่ยวในโลกที่แสนน่าอัศจรรย์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอขอบคุณที่ยอมรับ
ในความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคลอการเคินทง และขอบคุณที่รอคอยการ
กลับมาของนักเขียนคนนี้เสมอ ^^

หลายคนบอกว่า ไม่อยากให้ WITCHOAR จบเลย อยากให้เล่า
เรื่องในมุมอื่น ตัวละครอื่นบ้าง ขอมาตั้งแต่เขียนเล่มแรกๆ จนเขียนเล่ม
สุดท้ายก็ยังมีคนติดตามมากขึ้น กัลเลยขอใช้พื้นที่ตรงนี้ประกาศว่า ครึ่งหน้าที่
เราเจอกัน เราอาจไม่ได้เจอกันที่วชิชอร์ แต่...เรายังคงตามติดชีวิตของ
เจย์ สก็อต อยู่ค่ะ มาร่วมเดินทางไปกับ *The Journey of Jay Scot* ด้วย
กันนะคะ

ก่อนเริ่มอ่าน กัลขอขอบคุณ คุณแม่และพี่น้องของกัลที่ช่วย
ตรวจทานคำผิดเหมือนเคย ขอขอบคุณที่ให้กำลังใจและฟาดส์ (หัวเราะ)
ขอบคุณมากค่ะ

ขอบคุณน้องพลอย (FB : Loxsiana) สำหรับหน้าปกและ
ภาพประกอบที่วาดออกมาได้ละมุนและสละสลวยจริงๆ พระเอกของเรา
ทั้งหลายทั้งปวงขอบคุณเพราะฝีมือพลอยเลย

ขอบคุณน้องลูกแก้ว (FB : Luluke) สำหรับ วิท แคมป์สัน ที่น่ารัก
สละสลวย เจ้าของร้านของเราดูน่าหยิกน่าแกล้งมากๆ เลยค่ะ

ขอบคุณน้องเม ที่อยู่กับพี่ตลอด เล่นนี้เราทำงานกันแบบหายใจ
รดกันคออเพราะเคคไลน์มันจ่อมากิจ้า เมพยายามอย่างมากที่จะซัพพอร์ต
พี่ ไม่แรงเลย (แค่นั่งพับเพียบรอ) ไมคามเลย (แค่หักวาน้องรออยู่) 555+
เอาเป็นว่า พี่เข้าใจว่า เมทำงานอย่างหนักเพื่อไม่ให้มีอะไรหลุด ดังนั้น
ถ้ามีอะไรหลุดอย่าคุบก. มากนะคะทุกคน เอาไว้ถ้ามีตรงไหนหลุดก็ลจะ
เขียนเล่มพิเศษให้ สัญญาเลย ^^w

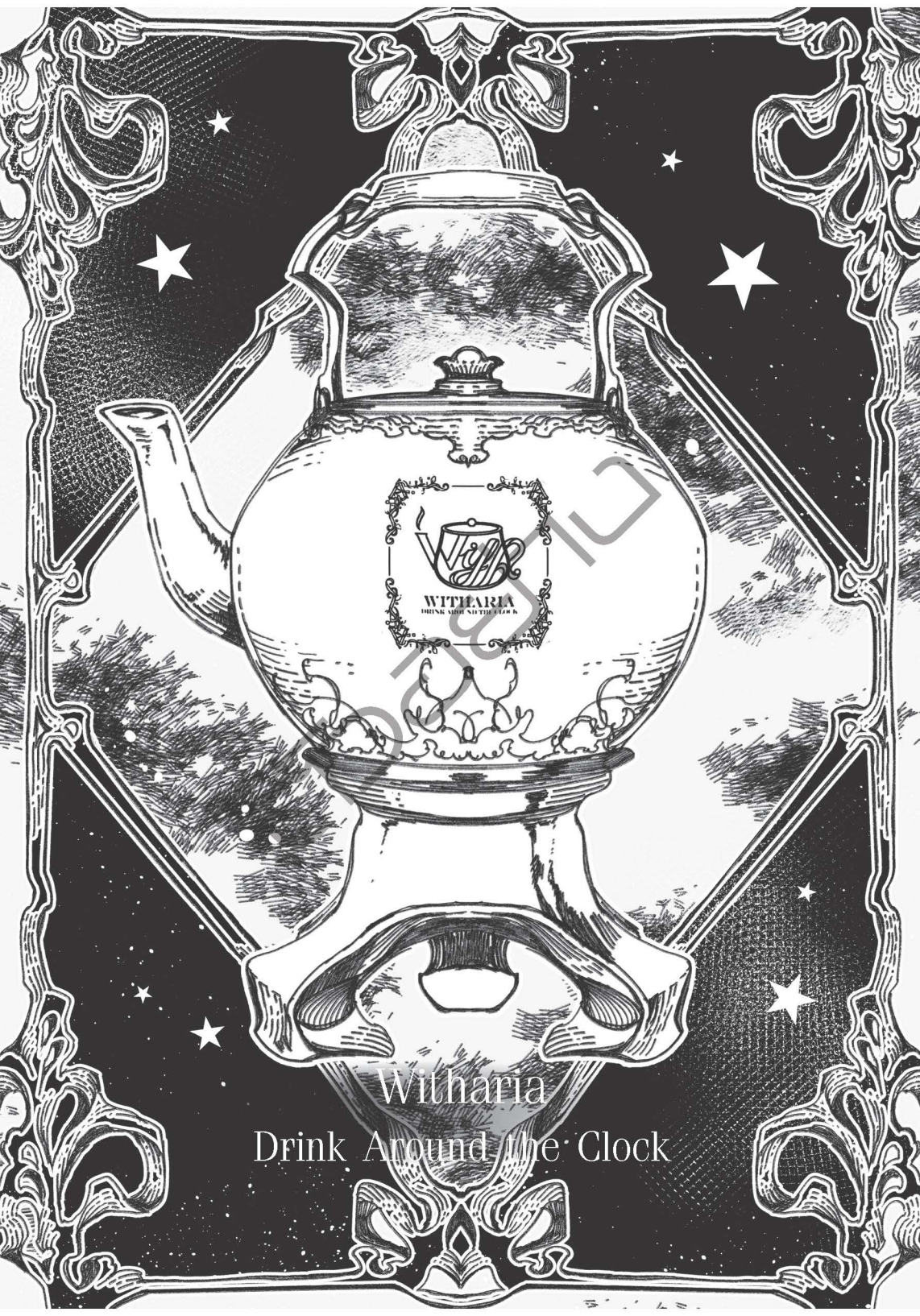
ขอบคุณทีมงานสถาพรบุ๊คส์ทุกคนที่ทำให้ยายเรื่องนี้มาอยู่ในมือ
ของผู้อ่าน หนังสือที่ดีเกิดมาจากทีมที่ดี ขอขอบคุณที่ทำงานหนักนะคะ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่กลเคยอ่าน เพราะพวกเธอ
คือเพื่อนและครูคนสำคัญตลอดมาและตลอดไป

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลธิดา

FB : World of Kalthida

Witharia
Drink Around the Clock

1

ของเยี่ยม

คิด...แก็ก!

เสียงสัญญาณดังมาจากเคาบ เวย์จึงเดินไปเปิดและนำถาดคุกกี้ออกมา ภายในออกมา กลิ่นคุกกี้น้ำมันหอมฟุ้ง ทำให้อัสไมวกับบิมที่ร้องเคาอบมากล่อคร้องอย่างคิเรว

"คุกกี้อ"

"อย่าเพิ่งรีบครับ เราต้องพักให้มันเซตตัวก่อน" เวย์รับพุดปรามเหล่าเด็กน้อยขณะวางถาดขนมอบลงบนเคาน์เตอร์ แล้วชายหนุ่มก็หันไปหยิบตะแกรงมาวางข้างๆ รอให้คุกกี้ยู่ตัวจะได้ย้ายไปพักบนนั้น

"ค็องรอนานไหม" บิมถาม

"ประมาณสองนาที่ครับ"

"แต่มันแข็งแล้ว ข้าขอกินก่อนได้หรือเปล่า" อัสไมวถาม

"ยังครับ ค็องเอาไปพักบนตะแกรงให้เย็นสนิทก่อนถึงจะกินได้"

เวย์ตอบ พลางเหลือบมองนาฬิกา เมื่อเห็นว่าครบสองนาที่ เขาจึงใช้ตะหลิวหน้าเรียบตักคุกกี้นชิ้นหนึ่งขึ้นมา แล้วดูใ้ฐานคุกกี้น้ำมันมีสีเข้มเสมอกันไหม เพราะมันแสดงว่าเนื้อแป้งสุกดีแล้ว ก่อนจะตักคุกกี้นชิ้นออกจากถาดออกไปฝั่งให้เย็นบนตะแกรง ขณะบิมบ่นว่า

"อบครั้งหนึ่งได้ไม่เคยอะไรเลย แค่นี้กินแป็บเดียวก็หมด"

"งั้นเรากอบเพิ่มอีกสิ คีใหม่" เจย์ถาม

"ดี!" สองเด็กน้อยตอบโดยพร้อมเพรียงกัน แล้วอัสโมวก็วิ่งนำไปที่โต๊ะอาหาร ซึ่งมีโถแบ่งคุกกี้กับที่ตักไอศกรีมวางอยู่

"ข้าพเจ้ารักตัวเองนะ!" อัสโมวชิงอาสา

"อัสไมทึ่โงง ข้ำก็้อยากคักบ้างนะ" บิมนิรับประท้วง

เรย์ที่เดินถือดาบออกมาเลยหัวเราะ แล้ววางดาบสองภาคที่
จะเอามาหยอกแฉ่งทำขมนรอบปีใหม่ลงบนโต๊ะ

"ฉันรักกันคนละภาคแล้วกันนะครับ แต่ต้องสลับกันสักนะเพราะที่รักมีอันเดียว"

"เงินเข้าคักก่อน" อัสโมวเอ่ยพลางลูบที่คักไต่กรึมอย่างถือสือ

เจย์พยักหน้าแล้วปล่อยให้คังซังทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยถูกไปก่อน

'ถาพจริง มันสนุกตรงไหนเนี่ย' ตีคิมเอ่ย

'สนุกตรงได้กินเนื้อละครับผมว่า' เจย์ตอบ ขณะเดินมาปิดฝาเตาอบ แล้วกดคำสั่งรอรับเค้กอีกครั้ง

'แค่แบบที่ส่งมาให้ดูก็วันจนล้นห้องเฉี่ยยังไม่พอหรอ'

เจย์หันไปมองตรงมุมเคาน์เตอร์ที่คอนนี่มีกล่องกระดาษบรรจุขนมมากมายวางกองอยู่ และก็ยังมีส่วนให้อีกเรื่อยๆ ตลอดสองสัปดาห์นี้ คอนแรกชายหนุ่มก็รู้สึกขอบคุณกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า EveryJay ที่ส่งของเยี่ยมมาให้เขา เพราะทุกครั้งที่มีของส่งมาอีกสักชิ้นก็จะผลจากเขาไปสนใจขนม ไม่อย่างนั้นก็จะถามเขาแะ จนเขารู้สึกผิดที่ทำให้ทั้งสองคนเป็นห่วง

‘แต่รู้ดีกว่าตอนนี้มันจะมากเกินไป เอาไปแบ่งให้คุณอัสมาฮ่าบ้าง ดีไหมนะ’ เจริญคิด ขณะได้ยินเสียงเปิดประตูห้องพัก เจริญหันไปมองก็อึ้ง ทักทายว่า

"ไอ้ ไอ้" ส่งของรอบเช้าเสร็จแล้วหรือ"

"อ้อ แค่นี้ก็จะต้องออกไปอีก ทำคุณก็เหรือ" โซอิดามพลาจ

พยักพเยคหน้าไปทางสองซี้ที่ใช้ที่คักไอศกรีมคักแบ่งลูกก็หยอดลงบน
ถาดอบ

"โซ่ ผมแกะสูตรจากลูกก็ของคุณทรอย แต่แกะยังงี้ก็ไม่เหมือน
ทั้งที่คิดว่าแยกวัตถุดิบได้เกือบหมดแล้วนะ"

โซ่หัวเราะ "มันเป็นสูตรลับของเขาหรือเปล่า แต่ถึงไม่เหมือน
สองคนนี้ก็ชอบโซ่ไหมละ"

เจย์ยิ้มกว้าง "ครับ บ่นตลอดว่าคุณทอยไม่เอาค่าจ้างมาให้สักที
ผมเลยต้องทำให้กินตัดตาทัพไปก่อน"

หญิงสาวพยักหน้า แล้วเดินไปล้มตัวลงนอนบนโซฟา เจย์มอง
เพื่อนสาวที่คั่งแถมมาดูแลแผนกเคลิเวอร์ก็งานยุ่งทุกวัน เริ่มทำงานตั้งแต่
ประมาณสี่สิ่ กว่าจะได้พักก็คอนสาฯ แล้วพอก่อนเที่ยงก็ต้องออกไปส่ง
ของอีกรอบ แต่ถึงอย่างนั้นโซ่ก็ยังร่าเริงและมีแรงทำงานได้ทุกวัน

"เรื่องเรียนเป็นไงบ้าง เธอทำงานหนักอย่างนี้ เรียนทันหรือเปล่า"
เจย์ถามพลางยกถาดที่หยอดแบ่งลูกก็เรียงไว้เต็มแล้วไปใส่ถาดอบ

"ก็คีนะ อีกเคียวจะเข้าช่วงสอบแล้ว ฉันต้องไปพิทเคอกลประมาณ
สองอาทิตย์ แจ้มมาสเตอร์ไปแล้วละ เห็นว่าอาจจะให้แก็กออกไปส่งของ
แทน" โซ่คอบพลางหลับตา ไม่นานหญิงสาวก็หลับผล็อยไป เจย์ก็ทำ
ขนมไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือบมองนาฬิกาเห็นว่า ต้องเข้าทำงานกะเช้า
แล้วจึงหยุดมือ

"พอมันเย็นก็เก็บใส่โถเลยนะครับ ผมต้องไปทำงานแล้ว"

"จ๋าๆ พวกเราจะรอกินข้าวกลางวันนะ" อัสมิพุดทั้งที่ยังเคียว
ขนมเต็มปาก แล้ววิ่งมากอด บีมก็ผละจากการเรียงลูกก็ แล้วกระโดดเข้า
มากอดเจย์เหมือนกัน

"อย่าทำเสียงดังจนโซ่คีนละ"

"ได้! เอ่อ ได้" อัสมิวคอบรับเสียงดัง แล้วนึกได้ว่าตัวเองทำเสียงดัง
เลยพุดซ้ำแต่ลดเสียงลงอย่างน่ารัก

เจย์ลูบหัวปีศารน้อยเป็นการขอบคุณ ก่อนจะเดินออกจากห้อง

ลงไปที่ชั้นสอง เพียงแค่เขาย่างเท้าเข้าไปในร้านก็ได้ยินเสียงกรีดเบาๆ ชายหนุ่มชะงักเท่านั้นคิดหนึ่ง แล้วหันไปมองคันเสียง ก็พบว่าโต๊ะตรงมุมหน้าค่างได้จัดให้เป็นที่นั่งของหญิงสาวสิบกว่าคนที่ร้องเขาคาไม่กะพริบ จนเขยทำอะไรไม่ถูก เลยค้อมศีรษะให้ตามมารยาทของบริกรที่ดี ผลปรากฏว่าพวกเธอพากันหันหน้าแดงแล้วหันไปซุบซิบกัน

"ไหนๆ ก็เป็นแฟนคลับนาย คุณเองไปเลยแล้วกัน ถือว่าเป็นเซอร์วิซ" ซิราฟเอ่ยเมื่อเขยเดินไปถึงลิฟต์ส่งของ

"แฟนคลับ? ของผมเหรอครับ"

"ใช่ มาก่อนนายเข้ากะไม่ถึงสิบห้านาที นอกจากกลุ่มใหญ่ตรงนั้นก็มีตรงมุมห้องตรงนั้นอีก" ซิราฟเอ่ยพลางพยักหน้าบอกตำแหน่งเขยมองตามแล้วคลี่ขี้ม

"โห จินวันนี้ต้องรายได้คิแน่เลย"

ซิราฟหันมามองหน้าเขย

"ผมพูดอะไรผิดเหรอครับ"

"ไม่ผิด แต่บางทีจินก็คิดว่านายใกล้จะเหมือนมาสเซอร์วิคเข้าไปทุกทีแล้ว เหลือแค่หน้าเลื้อยอย่างเดียว"

เขยอยากปฏิเสธ แต่เพราะขนมและอาหารส่งขึ้นลิฟต์มาแล้ว เขาเลยต้องล่าเตียงของขึ้นรถเข็น แล้วเข็นรถไปเสิร์ฟให้ลูกค้าที่โต๊ะใหญ่ก่อน

"เอ่อ อาการบาดเจ็บหายดีแล้วหรือคะ" ลูกค้าสาวคนหนึ่งที่เคยเฝ้าวางมิคซ์ฟรุคแพนเค้กกลางตรงหน้าถามขึ้น

"ครับ ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะครับ"

ผิวหน้าคนถามแดงขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินเขาตอบ แต่เขยยังไม่ทันได้ถามว่า คนถามไม่สบายหรือเปล่า หญิงสาวอีกคนก็ถามว่า

"งานประมูลใบสาที่วาลการ์ คุณจะไปร่วมงานไหมคะ"

เขยวางจานอาหารรายการสุดท้ายลงบนโต๊ะ แล้วถอยห่างออกมายืนประสานมืออย่างสุภาพพลางตอบว่า

"ยังไม่ทราบครับ พอดีมาสเตอร์ยังไม่ได้กำหนดตัวคนที่จะต้อง

ไปนะ เอ่อ..." ชายหนุ่มพยายามดิ้นยืม แล้วเอ่ยขอตัวอย่างสุภาพ

"รับประทานอาหารให้ร่อยนะครับ"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วเมื่อเจย์หมุนตัวเดินจากมา เสียงวิคว้ายก็ดังขึ้นจากหญิงสาวกลุ่มนั้น เจย์สะดุ้งโหยงแล้วหันไปมอง ก่อนจะโล่งอกนิดหน่อยที่ลูกค้าไม่ได้รีดเพราะไม่พอใจอะไรเขา

โจแอนน์ที่เพิ่งพาลูกค้าไปนั่งที่โต๊ะข้างๆ เห็นเหตุการณ์นั้นเข้าพอดี ก็เดินมาคบบไหล่เจย์ พลางเข้าก๊วหัวเราะว่า

"เดี๋ยวนี้หัดโปรยเสน่ห์หน่อย"

เจย์ส่ายหน้า "เปล่าครับ"

โจแอนน์หัวเราะพลางยกตัวไปทางชีราฟที่กำลังรับออเดอร์จากลูกค้า แล้วพูดว่า "เฮ่น่า ทำให้ได้เหมือนหมอนั่นแล้วกัน จะได้มีลูกค้าประจำเยอะๆ"

เจย์มองชีราฟแล้วถอนหายใจยาว ช่วงเวลาเข้าเป็นช่วงเวลาที่มียูกค้าประจำมากที่สุด ลูกค้าส่วนใหญ่ก็คือชาวเมืองหรือคนทำงานที่เลิกงานตอนเช้ามืด เจย์สังเกตมาพักใหญ่แล้วว่า ลูกค้าที่มาส่วนใหญ่ ถ้าไม่ใช่ชาจร ก็จะเป็นแฟนคลับของรุ่นพี่ชีราฟบ้าง รุ่นพี่โจแอนน์บ้าง แต่คนที่มีลูกค้าประจำคิดมากที่สุดก็คงเป็น...

'มาสเตอร์' เจย์คิดพลางมองไปยังเคาน์เตอร์ซึ่งที่นั่งเต็มแทบทุกวัน

มาสเตอร์เคยดื่มมักจะยิ้มและทำทุกอย่างไฉ่ฉางงามเสมอ ช่วงนี้เจย์เริ่มฝึกอะบลามีลินอย่างจริงจัง เขาเลยชอบสังเกตมาสเตอร์อยู่บ่อยๆ แล้วเขาก็เพิ่งค้นพบว่า รอบตัวมาสเตอร์เต็มไปด้วยละอองของทรายแห่งชีวิต เจย์ไม่แปลกใจแล้วว่า ทำไมถึงไม่มีใครกล้าหาเรื่องกับร้านน้ำชาวิทาเรียกรึ้ง!

เสียงกระดิ่งดังมาจากเคาน์เตอร์ เจย์เลยเดินไปปรับเครื่องคีมที่มาสเตอร์ซงเสิร์ฟ

"เดี๋ยวเตรียมโต๊ะทรงมุมซ้ายให้ลูกค้าประจำด้วยนะเจย์"

"ครับ? ลูกค้าประจำ..." เจย์ถามแล้วมองตำแหน่งโต๊ะที่มีไว้สำหรับลูกค้าประจำก็นึกได้ว่า "ท่านโรนัลจะมาหรือครับ"

เดี๋ยวก่อนหน้า เจย์เลยค้อมศีรษะแล้วนำน้ำชาไปเสิร์ฟลูกค้า ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะที่โรนัลเคยของเขาไว้เสมอ ซึ่งลูกค้าที่นั่งอยู่ก็ลูกพอดิ เจย์รีบเก็บและเตรียมจัดโต๊ะใหม่ เมื่อจัดโต๊ะเสร็จก็ไต่ยืนพิงโถงอันหักทลายลูกค้าคนสำคัญพอดิ

"วันนี้คนเยอะเป็นพิเศษเลยนะ โจแอนน์"

"ค่ะ ท่านโรนัล โต๊ะเตรียมไว้ให้แล้วค่ะ" โจแอนน์ตอบรับ แล้วเดินนำชายชรามายังโต๊ะประจำที่เจย์จัดไว้ เจย์สบตากับโรนัลแวบหนึ่ง แล้วค้อมศีรษะให้ อย่างนอบน้อม

"ไง เจย์"

"อรุณสวัสดิ์ครับ" เจย์ทักทายไปตามธรรมเนียม เพราะไม่รู้จะตอบรับคำทักทายอีกฝ่ายด้วยคำพูดอื่นอย่างไรดี

โรนัลยิ้ม "ได้ข่าวว่าได้รับเกจเก็บในงานเบลเทนที่คาร์คิสหรือ"

"แค่อ่อนแรงเท่านั้นครับ ไม่ได้เป็นอะไรมาก" เจย์ตอบขณะมองชายชราทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้

ไม่รู้เจย์คิดไปเองหรือเปล่า เขาารู้สึกว่าผู้ชายตรงหน้าอ่อนแอลงกว่าวันงานเลี้ยงน้ำชาฉลองหมั้นของโซอีน้อย แต่เพราะลูกค้าสาว ๆ ที่โต๊ะใหญ่ต้องการสั่งอาหารเพิ่ม ชายหนุ่มเลยต้องเอ่ยขอตัว จนกระทั่งโรนัลกินอาหารเข้าเสร็จ แล้วยกมือเหมือนต้องการสั่งอะไรเพิ่ม เจย์ถึงได้เดินกลับไปหาเขา

"อาหารเข้าเป็นอย่างไรบ้างครับ ต้องการอะไรเพิ่มหรือเปล่า"

โรนัลมองเจย์นิ่ง เจย์ก็มองตอบและคิดว่าอีกฝ่ายคงอยากสั่งของหวานเพิ่มละมั้ง แต่สิ่งที่ออกจากปากชายชรากลับไม่ใช่อย่างที่เขาคิด

"เห็นว่าบาคเก็บเลยเตรียมของเยี่ยมมาให้ รับไปสิ"

กล่องไม้ที่ประทับตราร้านขายยาชื่อดังของเมืองสเปเลเลียปรากฏขึ้นพร้อมๆ กับบาร์เรียร์ของกิดิม เจย์กะพริบตามองของเยี่ยมแล้วเพ่ง

มองเก้าอี้ว่างเปล่าซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโรนัล จึงเห็นว่ากล่องไม้ของร้านยานั้นไม่ได้ลอยอยู่ได้เอง แลอยู่ในมือปีศาจคนหนึ่งที่นั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น

‘มันชื่อ ซิมิเนียร์ จะวิ่งด้วย’ กิติมเอ่ย

เจย์รับคำในใจ เขาเอื้อมมือไปรับกล่องของเยี่ยมนั้นมาแล้วเอ่ยว่า

"ขอบคุณมากครับ"

"เป็นวิทามินบำรุงร่างกาย ถ้าคุณสุขภาพดี โลสต์ก็ออกเฟสทีวลครั้งนี้คงสนุก" โรนัลเอ่ย

คำว่า ‘วิทามิน’ ทำให้เจย์หาคะเสียวทันที เพราะครั้งก่อนโรนัลฝากสเปลเอาวิทามินมาให้โซอี้ ก็เล่นเอาโซอี้หลับไปหลายวันเลย แต่เพราะเป็นของเยี่ยมจากผู้สูงวัย เจย์เลยต้องรับไว้และคุ้มครองซะขอบคุณอีกครั้ง แล้วถอยห่างออกมาเพื่อให้ลูกค้าคนสำคัญลุกขึ้น

"ขอบใจมากที่ดูแลโซอี้"

"โซอี้ดูแลผมทางหากครับ" เจย์แย่งพลางเดินไปส่ง จนมาถึงประตูร้าน โรนัลก็หันมาพูดว่า

"ถ้าคุณรับทำงานในฮอปกินส์ คุณจะเป็นคนตัวเลือกแรกแท้ๆ"

"ครับ?" เจย์ทวนถามอย่างงุนงง

โรนัลสบตาเจย์นิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่บันไดพร้อมกับพูดทิ้งท้ายว่า

"ถึงจะมีพลังสูง แต่ฉันคงยอมให้โซอี้แต่งงานกับคนอายุสั้นไม่ได้หรอก"

"ไรโค" เจย์เรียกกรูเพื่อส่งกล่องของเยี่ยมจากร้านขายยาไปยังห้องพักของเขา แล้วเดินกลับเข้าไปในร้านและทำงานต่อ จนกระทั่งใกล้จะหมดเวลาของกะเช้า เจย์ก็ส่งลูกค้าคนสุดท้ายออกจากร้านได้เรียบร้อย

"เหนื่อยหน่อยนะเจย์ วันนี้ลูกค้าเรียกนายบ่อยมาก" ซิราฟเอ่ยแถมเข้าพลางคบไหล่รุ่มนึ่งอย่างให้กำลังใจ

"เราสั่งอาหารกันเยอะมาก จนผมคิดว่าน่าจะกินไม่หมด บางคนก็ดูเหมือนป่วยด้วย หน้าแดงตลอดเวลาเลย ไม่รู้เป็นไข้หรือเปล่า"

พอได้ยินเจย์สันนิษฐานอาการของลูกค้าสาว ๆ ที่เป็นแฟนคลับ
อย่างนั้น โจแอนน์ก็หัวเราะก๊ากอย่างกลั่นไม่อยู่

"ป่วยอะไรกันล่ะ เขาเงินนายช่างหาก นะอะซีราฟ"

รุ่นพี่หนุ่มพยักหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่องไปพูดกับโจแอนน์ว่า

"เอ่อ ตอนขาถูบขอแะร้านเครื่องเขียนหน่อยได้ไหมโจแอนน์
ฉันอยากซื้อสีเพิ่ม"

"ได้สิ ก็นายเป็นคนซีจรรย์ยานี่ ฉันนั่งซ้อนท้ายเองสบายมาก"

เจย์มองสองรุ่นพี่หนุ่มสาวที่ดูเหมือนจะตัวติดกันตลอดเวลา พวก
เขาคุยกันระหว่างเดินลงบันไดไป ตอนแรกเจย์จะตรงกลับห้องพักเลย แต่
พอเห็นแมทธิวยื่นแฮมเบอร์เกอร์ให้ทรอสอยู่ตรงทางเดินเลียบหน้าผา
ชายหนุ่มก็เปลี่ยนใจเดินตรงไปหาแมทธิว ทรอสที่กำลังเคี้ยวอาหารอย่าง
เอร็ดอร่อยจึงหันมามองเขา

"หลังงานเบลเทนก็ไม่ได้เจอคุณเลยนะครับ" เจย์ทัก

"เพิ่งกลับมาอะ"

"คุณแม่อยู่ที่คาร์คิสตลอดเลยจ้ะหรือครับ" เจย์ถามอย่างแปลก

ใจ

แมทธิวยกถ้วยน้ำชาที่ทำด้วยกระดาษขึ้นจิบแล้วพยักหน้า

"ใช่ คนที่นั่นไม่พอ เลยถูกสั่งให้อยู่ค่อ คนเยอะก็เลยยิ่งเรื่องมาก
กว่าจะได้กลับ น่าเบื่อสุดๆ"

เจย์มองสีหน้าคนเปื้อนแล้วก็นั่งมองทรอสที่พอกินแฮมเบอร์เกอร์
หมดก็ยับเข้ามาคลอเคลียอยู่รอบขาของแมทธิว

"เพราะอย่างนั้นทรอสก็เลยตามติดคุณไม่ห่างสินะครับ เพราะตอน
คุณไปคาร์คิสมันถูกทิ้งให้อยู่ที่นั่นตลอด"

"ใช่ นี่เลิกงานแล้วหรือ"

"ครับ แล้วคุณแม่มาซื้อขนมปังหลายๆ หรือว่ามารอโชอิ์ด้วย"

"ทำไมฉันต้องรอวัยเด็กนั้น"

"ก็...เอ่อ ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ พวกอัสนีวงศ์คงรอกินข้าวอยู่"

แมทธิวพยักหน้า แต่ก่อนเจย์จะหมุนตัวเดินไป แมทธิวก็เอ่ยขึ้นก่อนว่า

"โรนัล ซิมป์สัน มาทำอะไรที่นี่"

"อา มากินอาหารเช้าเหมือนเดิมครับ คุณแมทธิวเจอร์ท่านหรือเปล่า"

"ก็หยุดพักท่ายกันนิดหน่อย เผอิญฉันเดินสวนกับรถเขา ถ้าไม่มีอะไรก็ดี ไปเถอะ"

เจย์ค้อมศีรษะให้แล้วเดินห่างออกไป เขามาเจอมิวท์ที่ถือกล่องอาหารกลางวันมานั่งกินที่เก้าอี้ไคบันโคพอคี่

"อ้าว เจย์ ฉันนึกว่านายขึ้นไปกินข้าวแล้วนะเนี่ย"

"พอดีเจอคุณแมทธิวที่หน้าร้านเลยแวะไปทักทายนะครับ"

มิวท์ที่กำลังอ้าปากจะจับส้อมที่มีวนเส้นสปาเกตตีเข้าปากจึงชะงักไป แล้วถามว่า "เขากลับมาแล้วเหรอ" "ใช้เวลาไม่นานเหมือนกันนะเนี่ย"

"ใช้เวลาอะไรเหรอ"

มิวท์เคี้ยวอาหารแล้วกลืน ก่อนจะตอบว่า

"ฉันฟังข่าวอยู่ เห็นว่ามีกระแสวิกฤตคนไปช่วยฟื้นฟูเมืองคาร์คิส ประเมินแค่ระยะเวลาก็กวากี่นานแล้วละ น่าสงสารนะ"

"จริงครับ นาเศร์ว เคียวผมไปกินข้าวก่อน"

"อ้อ แล้วเจอกัน"

เจย์หมุนตัวเดินต่อ พลังคิดถึงคำพูดของอัสรูโซ่ที่พูดกับเขาที่โรงพยาบาล

'เจ้าคือคำเฉลย'

'หมายความว่าอะไรนะ' เจย์ครุ่นคิดอย่างไม่เข้าใจ

'ก่อนคิดเรื่องนั้น เจ้าคิดเรื่องนี้ก่อนไหม' กิลิมขัด

เจย์เลยเงยหน้าจากเก้าอี้ที่ก้าวขึ้นบันไดทีละขั้น สายหนุ่มเห็นว่า ที่หน้าประตูห้องพักของเขา มีจดหมายสีแดงที่กระพือปีกสีเพลิงเพื่อรักษาระดับการบินของตัวเองอยู่

กิก

เจย์ก้าวขึ้นมายืนเผชิญหน้ากับจดหมายซึ่งเมื่อปีที่แล้วเขาได้รับมาจากวิท แต่ตอนนี้ดูเหมือนมันจะถูกส่งตรงมาหาเขาเลย

"บัตรเชิญเข้าแข่งโลกก็อคของปีนี้นะ" เจย์พิมพ์แล้วยื่นมือไปแตะจดหมายปิกัสเพลิง ทันใดนั้น ปิกัสเพลิงของเจ้าจดหมายสีแดงก็ลุกพับ! มันเผาจดหมายฉบับนั้นจนกลายเป็นวงแหวนเปลวไฟ เจย์ยื่นมือซ้ายเข้าไปในวงแหวนนั้นอย่างรู้งาน มันหดรัดรอบข้อมือเขา แล้วซึ่มลงไปใต้ผิวหนัง ถึงไว้เพียงรอยสลักของเปลวเพลิงสีแดง และ...

ว๊ิง! พับ!

อยู่ๆ กระดาษสีแดงอ่อนก็พุ่งออกมาจากอากาศอันว่างเปล่า เจย์เกือบรับมันไว้ไม่ทัน เมื่อตั้งตัวได้สายหนุ่ก็ล้มลงอ่าน แล้วดวงตาก็เบิกโตขึ้น ขณะกิดิมถอนหายใจอย่างระอา

'มีเรื่องยุ่งอีกแล้วละสิ'

แชมป์สัน จิมป์สัน
และฮอปกิ้นส์

กฎใหม่ของโลดก็อคเฟสคิว
ออกมาเพื่อรับมือแม็กซีลิสต์อย่างเขา
แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเดียวที่เจย์ต้องเผชิญ
เมื่อฮอปกิ้นส์ส่งคำเชิญมา
จนเขาและทีมต้องเข้าทดสอบระบบบาร์เรียร์
โดยมีคนทางอาณานิคมของอีกฝ่ายเป็น ครูซ จิมป์สัน

กำหนด 666 วันกระชั้นเข้ามา
พร้อมการบ้านชิ้นสุดท้ายจากเจย์คนก่อน
ที่เจย์ต้องไขให้ได้ก่อนนาฬิกาชีวิตจะหมดลง

นวนิยายชุด WITCHOAR มีทั้งหมด 7 เล่ม

หมวดแฟนตาซี

สนับสนุนเยาวชนรักการอ่าน
สร้างภูมิปัญญาให้สังคม

ทดลองอ่าน

24

สาระ: ภาษา สุนทรีย

www.satapornbooks.com

สถาพรบุ๊คส์

ISBN 978-616-00-3604-2

9 786160 036042

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

Illustrated by Loxsiana

ราคา 280 บาท

280.-